

kabai lóránt

avasi keserű

kabai lóránt

avasi keserű

(versek)

szoba kiadó
miskolc, 2013

tartalom

váróterem

vasgyári capriccio	13
három mondat	14
óda	15
szonon	18
kartográfia	19
hommage à guilhèm de cabestanh	21
utóirat	22
hóvihar	23
engem ugyan ki nem nyal	25
szvengáli	27
dialógusrészlet	28
[töredék]	30
coda	31
az inszeminátor álma	33
még a műtőben	34
mama kínzó fejfájása vagyok	36
álom, döntés, terv stb.	37
még három mondat	38
önarckép 2009-ből	39
csönd a név alatt	40
szigliget	41

© kabai lóránt, 2013

isbn 978-963-9993-05-1 (keménytablás)

isbn 978-963-9993-04-4 (puhafedeles)

munkacím: élethasználatiutasítás

(1)	45
(2)	47
(3)	49
(4)	51
(5)	52
(6)	53
(7)	54
(8)	55
(9)	56
(10)	57
(11)	58
(12)	59
(13)	60
(14)	61
(15)	62
(n)	63

sötétkamra

csak dadogás	67
ezüst villanás	68
savósín égbolt	69
fáziskésés	70
hideg	71
fantomfájdalom	72
küszöb	73
ponyva	74
viviszekció	75
monoszkópia	77
száraz szemek senkinek	78
vakszerda	79
jut eszembe	80
autopszia	81
fogpiszkáló	82
fejfájás	83
hangja néma alt ctrl del	84
névvesztés	85
zavarosban halászni	86
„ahol halott hajléktalanok laknak...”	87
egész jól elvagyunk	88
metatézis	89
csak hogy lásd, miről beszélek	90
protézis	91

az eset sörtéi	92
smirgli	93
az vagy, amire használnak	94
bandzsa	95
béna csend	96
csak eszembe jutott	97
csak maga	98
dereng	99
egy félreértés magánélete	100
konfekcióbáb	101
modell	102
most lehet	103
pincemély	104
szaggatott vonal	105
váróterem	106
tetánia	107
újhold	108
/dev/null	109
ha csak az nem	110
amit csinálok, az vagyok	111
2011. június,	112
lefagy	113
nem kell több fény	114
öröknaptár	115
élni világnézet	116
rozmaringszag	117
irányvektor	118

váróterem

vasgyári capriccio

savószín égbolt, elvárakozások,
megtévedő visszhangok a gépházban,
a kohósíkokon gaz szökken szárba,
mint valami idebent, és csak zálog

a fáradtolajszag, várandós párna
az éhség, aminek mélyére ások,
gépszír, kacaj, kín és dac, talán már sok
ez így, egyben, rendesen összerázva.

van, amire nem lehet gondolni sem.
van, amit át csak felesleges, eldől.
indulnom kell mégis, *muß und soll*. ilyen

nagy levegő az élet, szép is ettől,
miként *a* név, birtokosa, de minden;
fű és magának-való-lét és felhők.

három mondat

eljutni a tilostól a kellig
(két fehér súly, ha egymásra mered),
díztelen, szigorú útvonal,
többszöri retúr, félelemtől a vágyig
(két sötét árny oppozícióban),

oda és vissza, vissza és oda,
végül csak oda, rezzenetlen,
jegy egy útra, akadálytalan
(tévedések összegződnek rekurzívan),
ott a csoda, maga az út,

a többször ismétlendő,
maga a cél, bolyongani, vizsgálódni,
bejárni és felfedezni, ráismerni
(kivonni csak a szummát lebet),
megszeretni teljes felületét

— s már csak vonal lennék,
ásónyomnyi sáv, éj rímelte csík,
ponttá gyűrhető térelem,
és nem tudom,
létünk elenyész, mint illatok a mezőn.

óda

sziklafalon az ifjú nyár kedves melege száll a csendhez.
nehéz, ami tovatúnt; lecsüng a kéz.
sörényét, fényét minden levél
— senki, senki —
meglebbenti.
a szél alatt hajad és a színva-patak.
hogyan fakad köveken nevetés?

szeretlek téged,
egyaránt üregeiben fondor magányt, a mindenséget.
robajától futsz tova, távol.
sikoltom: égbolton édes mostoha!

a gyermek, a hallgató, a termek,
nyugalmat szeretnek,
meg nem hálnak.
szavad a föld, a savak.
belemartalak — szép alak —, kitölt.

elvonulnak fülemben, lehullnak.
szememben a csend leng.
kezed finom érzet, földereng.

anyag vagyok én?
metsz és alakít fény, tünemény?
a semmiség ködén lankás tájait az ige —
rejtelseibe' rózsabokrok reszketnek szüntelen?
hogy szerelem legyen?
talaját át meg át, finom fonalát bontva?
bogját, raját? (saját?)

susogják, boldogan halad alagútjain a salak,
kútjain emelkednek benned gyárok;
állat, bogár, hínár és a jóság
borong, bolyong.

örökkévalóság.

vérdarabok hullnak eléd: szavak.
dadog a tiszta beszéd;
újjászülnek, fölkészülnek, hogy elnémuljanak.
mind kiált.

embernek kiszemelnek, te lággy ágy.

magadba' ég, érceiben nagy fényesség.
azt hiszem, csattog a szívem.

(megyek utánad, meg is talállak.
lángoló arc, meg is szólalsz:
fürödj meg!
törülközz meg!
enyhítse étvágyad az ágyad!)

sanzon

szólalj meg, szív,
dobold a slágert,
azt a torokszorító
filmzenét akarjuk,

nyíljon ki a száj,
telítődjön velünk
minden szó, ha
kimondható, fáj,

amennyiben nem,
mert ott vagyunk
mi ketten, össze-
csukva mindétig,

nekem nyílt ki tested,
a titok, az vagyunk,
meg a közös meleg,
a belakható, élhető,

benned nyílok ki,
benned születek,
és amit a szív kér:
szólalj meg, szív.

kartográfia

ma térképet rajzolok rád,
bőröd pausz, 1:1 arányban skiccellek fel,
mint bika a kívánt nőre Európát,
rajtad ábrázolok téged,
s visszafogottan színezlek;
az átütő vérerek folyóit kéken,
melleid buckáit barnítom,
hasad síksága zöld
(köldököd: mélyföld),
ágyékod kiemelkedik, édes vízű lagúna,
a karok, lábak félszigetként elnyúlva,
ujjak mólóin siklunk, megfordítalak,
hátrad fennsík, kanyon benne gerinced,
feneked kettőshalom, közte dolina,
s feloldalgok lapockáid, a szárnyacsonkok szikláihoz,
kerek vállad fenség-hegyeihez,
majd nyakadon zarándokút körbe-körbe,
a sőtartó-szurdokok mélyén lélekjárás,
hátral hajadba túrok,
szemből rád csodálkozom,
s külön világába feledkezve,

homlokodon kalandozva,
halántékodon lecsúsztatva,
füleid titkát felfedezve,
szemeidbe beleveszve,
orrnyerged megmászva,
finom szád bejárva,
arcod arcodra rajzolva belátom,
hiába próbálok alapos lenni,
térképem pontatlan marad,
mindig újra meg újra rád fogok csodálkozni,
néma édenre a sivatag;
s bárhogyan cizelláljam is,
a téged rajtad ábrázoló rajzon
nem fog megjelenni e rajzom.

hommage à guilhèm de cabestanh

*az esti ködben hang száll, bárka súrolja a gázlót,
arany szarufák éjszín vízen, szürke jelzősor vezet...*

érezlek a konyhában, illatok: réteg rétegen.
szívpörkölt vörösborban, sült vér;
hús a húshoz, nedv a nedvhez.
se sugár, se forgács, se bennrekedt, korongnyi fény
nem bántja a mélyszín, lágy étket.

*egy nőben véget ér az úri faj: mindenevő lakoma.
mert mindnyájunk teste ugyanabból a húsból való,
csupán a virtus tesz köztünk különbséget.
„ne érje nyelvem más íz lovagom szíve után.”*

látom őt, akiben már nem dobogsz. az ablakhoz lép,
halvány, kemény köre feszülő karcsú, kemény ujjak.
hallom hangját, ahogy bő ruhaujjába kap a szél,
s háttal veti ki magát, csak saját halálát ne lássa.

utóirat

húsig lerágott köröm,
csont vagyunk.
isten, démon,
növény, állat,
ember vagyunk.
férfi és nő vagyunk.

(1995)

hóvihar

„az a hülye nem keltett fel.”
(vlagyimir szorokin)

nem szabad feladni az
elveinket. *nadine már
berlinben él.* nem mu-
száj leereszkedni a kü-

szöb alá, *ott nincs hó,*
és kényszerű lépéseket
tenni, *nyirkos, esős idő
van,* mint a sakkban.

*nem fagy be a wannsee
vize,* nem kell kénysze-
rek közt élni, *egész té-
len úszkálnak benne a*

kacsák és a hattyúk. épp
elég a hivatali álarc.
*ostobán váltunk el egy-
mástól,* az élet mindig

kínál választási lehetőségeket. *amint bazaarok, feltétlen írok neki,* és választhatod azt,

elég volt a megalázottat és megszorítottat játszani, ami természetes számodra, *nem va-*

gyok megalázott, se megszorított. s aztán nem kell kínlódnod, *ő pedig csodálatos nő,*

a tulajdon gyengeséged miatti szégyentől. *nagyon szép,* csak a járvány nem kínál, *még*

akkor is, semmilyen lehetőséget, *amikor úgy viselkedik, mint egy utolsó előtti ribanc.*

engem ugyan ki nem nyal

egyértelmű a kínálat.
kötött menüből dolgozom.
egy, másfél vagy két óra masszázs,
krémmel vagy olajjal (esetleg csúsztka).
alsóneműben leszek, a felsőt lekérheted.
kézi vagy orál levezetést vállalok,
kölcsonosság kizárva.
igény esetén csevegek,
ha csendre vágysz, hallgatok.
ennyi; csók, aktus, prosztatamasszázs,
pláne örök szerelem nincs a listán.
nekem te ne akarj jót,
ne próbáld megédesíteni a napom,
se valami feledhetetlent nyújtani.
a masszázs rólad szól,
te veszed igénybe az én szolgáltatásomat,
és nem fordítva.
(az étteremben bemész a konyhába,
hogyan valami finomat főzz a szakácsnak?)
elhiszem, hogy nem fogsz ujjazni,
de tizből nyolcan így is bepróbálkoznak,
mert úgy nekem még jobb lesz.
elhiszem a virtuóz nyelved, de kihagyom.
szeretem a jót, de azzal és akkor,
amikor és akivel megkívánom.
hogyan csak egy kurva lennék, aki affektál?

ha így látod is, attól még nem lesz jobb neked.
csak neked legyen jó, ez számít, mert ebből élek.
másnál lehet alkudozni?
akkor oda menj, ne hozzám!
szolgáltatói üdvözlettel:
arwen

szvengáli

kétes értékű, de siker. rövid távon feltétlenül.
szalon-ördög talon-tanítványa, faustnak lófasz,
„nem közönséges képességeit csak komoly és korszerű
tudományos problémák szolgálatába óhajtja állítani.”

átver a látvány, a kacér, megejtő, delejes pillantás,
s máris önként ajánlod fel neki gyarló és meghitt önmagad,
pedig az idealizmus gyengeség, akárcsak a szenvedély.
persze, a szorongás teszi; a szorongás és *a csend*.

dialógusrészlet

„kedden, november 4-én hangversenyt adok
az itteni színházban,
és mivel egyetlen szimfóniám sincs nálam,
lőhalálában írok egy újat.
most zárom levelemet, mert dolgoznom kell.”
(mozart levele 1783. október 31-én, linzből)

„a mély aspektus könnyen kicsúszik a kezünk közül.”
(ludwig wittgenstein)

de miért bízol ily kevésbé magadban?
hiszen különben mindig tudod, hogy mit jelent „számolni”.
ha tehát azt mondod, hogy képzeletben számoltál,
akkor pontosan úgy is volt.
ha *nem* számoltál volna, akkor nem mondanád.
hasonlóképpen:
ha azt mondod, hogy képzeletben egy dūr skálát hallottál,
akkor az pontosan dūr skála is *volt*.
hiszen különben tudod, mi a „dūr hangsor”.
továbbmenve:
nem mindig hagyatkozol arra,
hogy a többiekkel összhangban vagy;
hiszen gyakran arról számolsz be,
hogy valami olyat hallottál, amit senki más.

de hát én bízom magamban —
hiszen habozás nélkül mondok olyat,
hogy ezt fejben kiszámoltam,
vagy hogy ezt a skálát elképzelttem.
a nehézséget nem az okozza, hogy kételkedem abban,
vajon valóban egy dūr skálát képzeltem-e el,
hanem az, hogy csak úgy megmutassuk vagy leírjuk,
milyen hangsort képzelünk el magunknak;
hogy a képzetnek a valóságra való leképezése
semmilyen nehézséget ne okozzon.
talán mert a megtévesztésig hasonló?
de hiszen egy embert is minden további nélkül
fel tudok ismerni egy rajz alapján.
de vajon megkérdezhetem-e:
„hogyan néz ki ennek a hangsornak a helyes képze?”
vagy „milyen tulajdonságai vannak?” —
képes vagyok ezt *megtanulni*?

(megtehetem, hogy tanúvallomását nem fogadom el,
mert nem *bizonyít* semmit.
a vallomás csak azt közli velem,
hogy mit *hajlamos* az illető mondani.)

[töredék]

[...] és a kertben egy szék van [...]
és [...] székben nyitott könyv,
abban szemüveg [...]
nincs az a [...] szél, mi lapozni [...] bírna benne,
de a bifokális lencse egybegyűjtötte napfény
mély, érdes peremű lyukat éget a lapokba [...]

coda

*„itt elaludtam, s ti nagyapák
lettetek azóta, emlékeim”
(kemény istván)*

semmi emlékem nincs 1956-ról.

magam nem vagyok megáldva olyan precíz prenatalis memóriával,
mint apám legfiatalabb öccse, aki 1960-ban született.
még gyerekkoromban történt, de nagyjából emlékszem,
hogymeg egy nyári este egyszerre három autó állt meg ongai házunk
előtt,

melyekből váratlan nagybátyáim szálltak ki családostul,
felsorakoztak, majd a nagyszoba szőnyegén telepedtek le,
ennyi nagy, büszke, hiú orr, ennyi kabai együtt mikor is utoljára,
csak csatában vagy temetésen, meg akkor, azon a nyári estén,
fehér nap, ritka ünnep; kedélyes anekdotázás családi hagyomány
szerint.

hogymeg „emlékszel, bazmeg, amikor elmentél foki pityuhoz?”
vagy hogymeg „a fater akkoriban nagyon dolgozott” —
„na persze, meg minden évben vágunk disznót otthon”;
és főleg: „nem úgy volt az, töki!”
aztán az 56-os történetek.

hogy csodálkoztak, milyen gyorsan bevezették a szomszéd faluba
az áramot,
olyan fényességet láttak a tanya november eleji éjszakájában,
és csak csodálkoztak, hogy egyszerre elindult a falu rettenetes
dübörgéssel,
mert a szovjet tankok voltak azok; „erre én is emlékszem”,
mondta a 60-ban született nagybátyám, nevetés;
ahogy 2006-ban is, ismét nálunk, nem csatában, de temetésen.

az inszeminátor álma

mint ügyeletes isten, kalapban, nyakkendőben,
gumicsizma, fehér köpeny, fehér nadrág, fehér zokni,
könyékig vagy hónaljig húzott kesztyű, katéter;
operatív mágia, nem szóval, de tettel — mert látni jó.
és látja, ahogy jönnek hosszú sorban felfelé a hegyen
a sertések és marhák, keze munkáját dicséri mind,
jönnek hálás tekintettel, boldogan, köszönteni és hódolni;
rég belátták már, hogy „fasz az élet, de legalább jó rövid”,
elfeledték kínjuk a késsel, fejtőgéppel,
és megbocsátó pillantásokkal közelítenek
a szomorú ártányok is, kiket rutinosan csapott ki,
se bögés, nem szólnak, se röffenés, de érzik,
hogymindvégig botorkáltak csupán a porban, szarban;
és tudja atyjuk (*csak egyszer gondolja majd legalább egy fiam:*
„néha lennék inszeminátor borsodban”)
— kit most istenné tettek a vágyban és az elmúlásban —,
mondja is: *mindvégig, az átható, dohos trágyaszagban*
mégis csak egy nagy, ismeretlen úrnak vendége voltam.

még a műtőben

*málik roland még a ruzsinban
című versének átirata*

még másfél éves sem vagyok,
ez csak utóbb, a zárójelentésemből derül majd ki,
ebben a korban egy altatómaszk — alatta feleszmélve —
jelenthet némi támpontot.

a műtő gyáván zord színei között
kibírni azt a maszkot.
babrálnak, dúskálnak bennem
egész este.

a neonfény fagyos
és fagyos az arc is.

büdös maszk, hová viszel engem?

tudom, hogy teljesen egyedül vagyok,
mint majd vagy huszonhét év múlva egyszer.
de honnan a csend, a tökéletes üresség,
hogy kerülök én ide?
felelőtlen altatóorvosom,
milyen kicsi élet fölé hajolsz?
(nagyon félek tőled.)

kinn az erőszakos eső —
figyelj hát, kisfiú,
egész életedben emlékszel majd.
valahol a kertünk,
és két alak — mami és papi —
hazatér egy vörös esernyő alatt.

mama kínzó fejfájása vagyok

tisztességes verset szeretnék írni,
mert olyat érdemelne; lenne maga,
gyerekből is csak ilyen kellett volna.
néha az is vagyok, szeretném hinni.

egy, kettő, három fiút felnevelni;
és úgy igaz: anya csak egy van — mama,
érthetetlen a néma gyerek szava.
ezt kellene tisztességgel megírni.

de a nyelv kevés, egy mondat nem tesz semmit,
tisztességről pedig keveset sejdít;
a vers hidegében minden szó vacog.

leírtak sosem válhatnak olyanná,
nincs egy őszinte sor, mely elmondhatná,
hogymama kínzó fejfájása vagyok.

álom, döntés, terv stb.

a versek tökéletesen elkülönülnek az életemtől,
amennyiben az életem mindaz,
ami a verseken kívül az enyém.
többé már nem maradhatok mozdulatlan,
de mindez nem valamiféle másság,
ilyenkor nem változom meg,
csak másként leszek én
ezen a tökéletesen üres helyen,
másképp ugyanaz az emlékezésben.
(a lámpa ég, fénye halványul,
a telefon csörög, nem mozdulok.)

még három mondat

„és testem végül megbetegedett,
mert férfi vagyok, és nem tudja senki,
még magam sem, hogy mennyit szenvedek.”

„a szenvedés útvesztő: utak labirintusa.
jössz az egyik oldalról és kiismered magad;
másfelől jössz ugyanoda, és nem ismered magad ki többé.
de hogyan is akarhatunk akkor a nyelvvel
a fájdalom kinyilvánítása és a fájdalom közé becsúszeni?
el tudom gondolni, hogy szörnyű kínjaim vannak?
gondolj el egy embert, aki nem tudja emlékezetében tartani,
hogyan a »szenvadás« szó *mit* jelent
— s aki ennélfogva minduntalan valami mást nevez így —,
ám a szót mégis a fájdalom megszokott jeleivel
és feltételeivel összhangban használja!
— aki tehát úgy használja, ahogyan mi mindannyian.”

„vak, vak, vak — a kutyák ugatnak így.”

önarckép 2009-ből

és még egyszer megnézi magát a tükörben.
hátrátántorodik, de nem attól, ahogy kinéz;
a megszokott arcvonások, ugyanaz a haj,
hanem a tekintete. eszelős pillantás,
a viharral szembenező kapitányé.
és a kapitány azt mondja: „a kurva úristenit!”
de utána rögtön ezt: „gyere csak, gyere, küzdjünk meg!”
nyilván a mosoly teszi.
az a kései, keserű mosoly.

csönd a név alatt

„élj boldogan!” — egy filozófus átkozódott így,
de a múltjafosztott *alávetett* nem csatlakozik;
bár meghallja a karaktergyilkos szólásokat,
fel sem dadog, nem szólít meg az éltétvesztett.

„hát féljél bátran!” — egy zenész nyugtatott így,
mert *van mitől*, hanem a rettenetek sokfélesége
ellentmondásmentes összevisszaságot mutat fel.
nem szólít meg, elfelejt, töröl, (semmiért) egész.

„halj meg szépen!” — ritka most a jó szerencse,
egyik nem néz a másik szemébe, de sem köszön,
másik úgyszint nem az egyikébe, *elnyeletés* ez,
mert nem emelkedhet fel a *teljesen eléggő áldozat*.

„semmit nem fogsz érezni” — hallatszik aztán,
de épp itt a gond, mert *történik* a „végső megoldás”:
megszüntet, semmi megőrzés, csak öldöklő csönd,
tántoríthatatlan név alatti, nincs vége, *élj boldogan*.

szigliget

a démon szüntelen. „s ti is, balfaszok!”
hova legyek türelmes, ha rámtör,
nem tétováz a dadogós sármőr,
keresve magának emberanyagot?

köröttem forog, és míg a szar ragyog,
dörzsöl, mint megfoghatatlan, lágy öl,
ragad rám a feketebáránybőr,
s kénbúzról, örökös vágyról hallgatok.

és a régi dolgok még régibb sora
zsong, jajong üresen, lásd: búbánat.
„hordd el magad”, szól a démon, vicsora

gagyi, monoton istenutánzat.
„légy, ami lennél, bébi”, bűg, micsoda
múmacsó, „a nő kifű utánad.”

munkacím:
élethasználatiutastítás

(1)

van, aki csak néz, de nem lát; más lát, de nem lép; van, aki csak hallgat, amikor beszélnie kellene, más csak fecseg folyamatost; van, aki fél órára sem ad kölcsön egy sörrelvót, amíg befejeződik a nagyelődás, de ha majd kölcsönzől neki, előszeretettel feledkezik meg róla; van, aki a vállát vonogatja, miközben számot kellene adnia, más meg epét hány a gondolattól, hogy mégsem lehet számadó; van, aki tárgyat keres vágyakozásához, más imádatának meg egyenesen isten kell; van, aki beéri annyival, hogy magyarázat helyett csak hallgat, s van, aki elhallgatja ezt a hallgatást; van, aki alkalmatlan időben hangosan felröhög, de a közös költséget nem fizeti; van, aki élvezi, hogy bárkit megkínózhat, megölhet, apró darabokba szeletelhet, a testrészeket pedig oda teheti dísznek és trófeának, ahová csak tetszik, ugyanakkor siránkozik, milyen rossz is a pártatlanság; van, aki naponta csak egyszer mosna fogat, más lépcsőjárás közben is dohányozna; van, aki adna a lázából, más a súlyos árnyak ad igazat; van, akiben bárki törzsvendéggé válhat, másból a törzsvendégek halnak sorra ki; van, ki flegmán lapozgatja az újságokat, és szóra sem érdemesít semmit, mást pedig pompás agóniára várnak ugyanazok a lapok; van, aki senkire sincs tekintettel, s így sikolt fel, amikor elélvez, más még a cipőfűzőjét is gondosan tisztogatja; van, aki tudja, milyen egyszerű hazudni napra nap, és nem keveredik kommunikációs zavarba, más pedig szégyelli saját őszinte szavait is; van, aki elveszti a fejét, más csak a rossz idő esetén hagyja a megőrzőben a felelősséget; van, aki nem tudja, mit keres a duna-parton, más meg tudja, hogy épp őt fogja gyászolni vagy ki nem állni; van, aki csak lealáz mindenkit, olyan hiú, más vak az

(2)

alázattól; van aki lopja a napot, a holdat, más napra-holdrakész; van, aki megdöglik, és semmi sem változik, más pedig csak táncol, és így tovább; és így tovább, holott a bolt elárúsításra van berendezve, nem nézelődésre vagy tapogatásra, a helyre szóló vonatjegy az utas érdekeit védi, a sztalker könnyen megsértődik — megérkeztünk, innen indulunk: bár egyszer minden ebnek joga van harapni, a helyzet mégis az, hogy a kutyát is be lehet csapni.

megjijedtél valamitől? simogasd meg a macskáid. elbizonytalanodtál? menj ki pisilni. rajzolnál valamit? hívj rendőrt zaklatás miatt. elfogyott a kávéd? tisztítsd meg a cipőd. beszélnél valakihez? feküdj le aludni. hazudnod kell? vegyél óvszert. táncolnál? húzz vastag alsóneműt. megijesztenél valakit? tegyél lavort az ágyad mellé. bizonytalanságban tartasz valakit? seperj föl a konyhában. rajzoltak neked? zárd be az ablakod. teázni szeretnének veled? locsold meg a virágokat. valaki beszél hozzád? csavarj újat a kiégett izzó helyére. hazudnak neked? vedd le a nadrágod. táncolnának veled? mosogass el. éhes vagy? ne vess cinikusan. szomjas vagy? törölgesd le a port a könyveidről. szeretkezni támadt kedved? lassan idd a hideg vizet. éheznek téged? hallgass dvořákokat. szomjaznak rád? dob ki a fésűdet. szeretkeznének veled? gyűjts egy gyertyát a halottaidért. és így tovább, és így tovább, alélj el, mosolyogj, amikor tágra nyitott szemmel a napba nézel, élj egészségesen, gondolkodj az útvonalaidon, szunyókálj el a buszon, éberen kövesd a sorozatot a tévében, cserélj bundát, cserélj életet, tegyél fel egy új terítőt az asztalra, új függönyt a karnisra, tanulj meg okosan felejteni, tanulj meg folyamatosan hazudni, tedd napi gyakorlatoddá a törleszkedést, az elvtelen simulást, moss fogat naponta kétszer, ne válaszolj, ha kérdeznek, alázd meg, aki semmit se számít, használd ki, aki számítana rád, adj el akárkit egy marék cukorkáért, snóblizz a tárgyaiért, mert az egy nem egy, a kettő nem kettő, fojts meg tetszés szerint bárkit egy pohár vízben, akár a saját szennyedben, légy fegyelmezett, légy pontos, mondd, hogy gyalrló az ember, s érezd úgy, hogy ezzel mindent meg is oldottál.

(3)

sajnál magad látványosan és szaladj az elérhetőnek tűnő lehetséges partnerek telefonszámai után, ne sajnáld az idődet semmiségekre, haszontalanságokra, gyűlöld, aki végképp nem várná tőled, éltesd és bálványozd méltatlan választottad, aztán gyűrd össze és dobd ki, gyűjts fel egy tanyát majdnem véletlenül, égess fel egy erdőt előre megfontolva minden lépésed, tegyél szert minél több trófeára, vadászatod mégis könnyed szórakozás legyen, ne vedd észre, amit egyébként észre kellene venned, mert nem érdekes, nem számít, mit is foglalkoznál vele, miközben fütyörész az a régi, szívbemarkoló dallamot, mondd ki lelkifurdalás nélkül, hogy a szavak csak szavak, az a sláger pedig valami ostobán szentimentális film betétdala, tökéletesen megfelel, mert nincs mitől felforduljon a gyomrod, ha belezavarodsz a számolásba, természetesen az is a szexepiled, mily kevés az, ami számít, és milyen sok, ami nem, ne ígérj semmit, zsongorodik minden, így jó, ez jó, nem is kell több neked.

legyél kicsinyes, önző és számító, gátlástalanul gázolj át bárkin; ezt várja tőled mindenki, ezt várjuk tőled mind, jó, hogy végre beláttad, ez legmegbízhatóbb túlélési stratégia, evolúciósan stabil, örülünk, hogy te is betörtél végre, s nem fogadod ezt olyan ostoba, vehemens daccal, szánalmas, kamaszos lázongással, mint korábban, amikor sokkalta befolyásolhatóbb voltál bárki által, mint általunk, de spongyát rá, mi vagyunk a szüleid, mi vagyunk a testvéreid, mi vagyunk a barátaid — mi vagyunk az emberek, és te sokat tanultál, sokat fejlődöttél, most pedig itt vagy; légy kicsinyes, önző, számító és gátlástalan, s a világ tárul eléd, neked bókol majd minden, s akkor már te adsz újabb és újabb tanácsokat, de sőt parancsokat, lábaid előtt hever majd minden és mindenki, életeken uralkodhatsz, életek fölött dönthetsz, mert ezt érdeled, tudod, kell ez neked, kell és meg is kapod; legyél kicsinyes, önző, számító és gátlástalan, mert van, aki azt hiszi, hogy ő valaki, pedig hogy is lehetne épp *ő valaki*; van, aki azt hiszi, hogy nagyobb, mint amekkora, holott mindössze egy apró kis porszem csupán, észre se vedd; van, aki azt hiszi, hogy okosabb, mint amilyennek látszik, holott buta egészen, okosnak is csak *hiszi* magát, elgondolni nem tudja, szavadra sem érdemes; van, aki azt hiszi, hogy jobb mindenkinél, holott legfeljebb csak szeretne nem lenni rossz, de az sem megy neki, mert születésénél fogva romlott, kerülj messze el; van, aki azt hiszi, hogy többet tud akárkinél, pedig teljesítőképessége meglehetősen csekély, voltaképp említésre sem méltó; van, aki azt hiszi, hogy több, mint amennyi, pedig csak egy senki, és a semminél nem több; van, aki azt hiszi, használható bármire, és ebben nem téved, de tényleg csak *használható*; van, aki

(4)

azt hiszi, kinevetheti magát, mintha ezzel megszüntetné önnön nevetségességét; van, aki azt hiszi, valaki gondoskodik róla, hagyj magára, nem érdemel semmit az ilyen; van, aki azt hiszi, tanulhat maga bármit is, az ilyen gőgös emberekkel soha ne érintkezz; és tudod vannak *olyanok* is, akik bizonyosak abban, hogy nagyobbak, okosabbak, jobbak, többre képesek, mint mi — ők a legrosszabb fajta, taposd el őket, mint a legundorítóbb férget, ha már nem teheted meg, hogy tudomást sem veszel róluk, taposd el és irtsd ki mind egy szálig, még az emléküket is; légy kicsinyes, önző, számító és gátlástalan.

semmiképp ne maradj szűz, de ne is legyen soha gyereked; a nosztalgiát, az ábrándokat pedig felejtsd el.

(5)

nálad a bölcsék köve, életem, ne feledd; s bár örök életet, de még csak permanens fiatalságot sem ad, ám a *tudást* nyújtja, hogy *te* tudod, *te* birtoklod a megfellebbezhetetlen igazságot mindig, minden körülményben, hát ne resteld használni is: mondd ki magabiztosan az igazad, ügyet se vess a kétkedőkre, az ellenérvekkel érkezőkre, meg se halld, ha ellentmondanak neked, de vedd meg őket látványosan, hisz *te tudod*, de más bizonyosan nem, oszd meg hát mindenkivel, ossz meg hát vele mindenkit, tedd ezt könnyed felsőbbbbségérzettel, mondj nemet, ha kérdeznek, de ne hagyj inkább kérdezni senkit; tiéd az igazság, tudod, hányj fittyet a tudatlan, ostobán kérődző sokaságra, s ha már mégis tönkrement az életed, nem hiába volt igazad, ha sok hibában pácolva hagytad tönkremenni, hiszen aminek tönkre kell mennie, menjen is, ne mentsd a „menthetőt”; és ezek után ne habozz más életét is elízesíteni tudásoddal, konkrétan tedd tönkre, ha a tiéd úgylis romokban, te add ehhez a legjobb tanácsokat, te vezesd a lépéseiket, pusztuljon, aminek vesznie kell, s mindennek el kell pusztulnia, vesszen minden, ha már ami a tiéd, tönkrement; de megmarad, mindig, minden körülményben megmarad az igazad, az a megfellebbezhetetlen, az a mindenre érvényes, tiéd a bölcsék köve, édesem.

(6)

mosolyogj.

(7)

köpd le a gyengét, a langyost, a középszerűt; légy bátor gyáva lenni.

(8)

a kommunikáció meglehetősen sokféle lehet, mert ugyan azt jelentené alapvetően, hogy egy beszélő és egy hallgató közös kódot használva információkat cserél egymással, ebből fakadóan rendre és több alkalommal meg is változik, fel is cserélődik szerepük, ám nézd el, hogy ez esetben az „alapvetően” talán épp annyit jelent mindössze, hogy „meglehetősen ritkán”, alighanem még a legideálisabb beszédhelyzetben is létezik kommunikációs hatalmi hierarchia, konkrétan meg addig tart a „kommunikáció”, míg az erősebb akarja, engedi; végeredményben túl gyakran egyirányú a dolog, viszont eme viselkedési aktusnak is megmarad az a hatása és következménye, hogy minden esetben megváltoztatja a másik „résztevő” magatartásának valószínűségi mintázatát, azonban nem feltétlenül oly módon, hogy ez *mindkét* „kommunikáló” számára bármely szempontból előnyös lenne.

(9)

mondd, hogy közük tartozol, s mondd ezt bárkinek, ha *közük* akarsz tartozni, így lenni *valaki*; csak mintha nem vennéd figyelembe a(z adott esetben „tisztább”) szerszámok, lehetőségek sokféleségét — holott ezek nem pusztán egy tevékenység, hanem egy életforma részei; igaz, ez a sokféleség nem valami szilárd, nem egyszer és mindenkorra adott tény, hanem, mint vonagló koordináta-rendszer, folyamatosan változik; újul és avul. hogy még jó időben emlékeztessék, hogy ne hagyjalak boldogan felejteni, hogy ne nézzem tétlenül igénytelen és lusta nemtörődömséged, íme, eléd idézem eme sokféleséget a következő (és még más) példák segítségével: parancsot adni és parancsok szerint cselekedni; egy dolgot szemre vagy mérések alapján bemutatni; egy tárgyat leírás vagy rajz alapján elkészíteni; egy folyamatról beszámolni; egy eseményről feltételezéseket megfogalmazni; egy hipotézist felállítani és ellenőrizni; egy kísérlet eredményeit és kudarcait táblázatok, diagramok segítségével ábrázolni; egy történetet kitalálni és olvasni; verset írni és hazudni; színházat játszani; kört alakítani és énekelni; rajzolni és táncolni; rejtvényt fejteni; kedélyeskedni, viccet mesélni; becsapni bárkit; egy alkalmazott számítanpéldát megoldani; (bármilyen) szöveget egyik nyelvről a másikra fordítani; kérni, megköszönni, sírni, átkozódni, köszönteni, fohászkodni. s bár van, ami rögzít, és van, ami rögzül, gondoldj már most arra, hogy valószínűleg senki sem lesz ott, ha mindkét elképzelhető kategóriából kiesel.

(10)

és a bosszú. legyen hirtelen és gyors, vagy legyen alaposan kitervelt és fokozatosan kibontakozó; legyen rövid vagy hosszú, *tudod*, hogy nem *a* világot változtatod meg, csak épp teszel *valamit*, s világod máris kerekesebb vagy teljesebb lett — ha más nem, az idő elhossa ezt. s bár való igaz, a bosszú hidegen tálalva a legédesebb, ne higgy azoknak, akik szerint megsavanyodik, hiszen a bosszú nem a tehetetlenséged mutatja, hogyan is lehetnél gyenge vagy cselekvőképtelen, amikor *épp* bosszút állsz? a *szemet szemért* nem megvakítja a világot, hanem éppen hogy felnyitja a szemeket, mert nem hagyhatod viszonzás nélkül mások tetteit — a hold szenttelen, néma tanúja a bosszú megejtő pillanatainak —; már miért is kellene önmagad legyőződnöd, amikor a megtorlás éltet téged, a bosszú az egyetlen valódi örömed? a bosszú maga a tisztás; kilépés az erdőből, ahol túl hamar eltévednél. könnyű elfelejteni, hát felejtis is el gyorsan, honnan jöttél.

(11)

ne gondolkozz a gyűlöleten, csak *tedd*; okát keresned felesleges időtöltés, ha már megvan, él és aktív is, hasztalan az eredetvizsgálat, és a legnagyobb hiba lenne *belegondolva* esetleg revideálnod álláspontod — hiszen gyűlöleted a leghűségesebb kísérőd, éned árnyéka, hát taroljon le az undor, gyűlölj masszívan, üss és vess be mindent; nincs alku, legyen boldogtalan nyomorult, lehetetlenítsd el egészen azt, akire támaszkodik gyűlöleted, facsard ki és daráld le; *éld fel*.

(12)

arra ügyelj, hogy soha ne derüljön ki, kinek játszol, ne válaszolj, ha megkérdezik, kinek *adod* magad, beszélj csak fesztelenül és magabiztosan mellé, még csak sejteni se lehessen, kié a játéktér, melyet belakni próbálsz, stratégiád, mellyel e harcteret tetszetős szerénykedéssel kéretve, megejtően mórrikálva magad leigázod, legyen megtámadhatatlan, ne mutatkozzon meg soha, kinek skálázol és áriázol lelkesen és hálásan, ki az ámulatba ejtendő célszemély; sose legyen fals a játék, mesterkélts az alakítás, unalmas a dal semmilyen perspektívából, legyen produkciód hibátlan.

(13)

a vers nem valóság, miként az álom sem — undorra méltó, aki mást állít.

(14)

az alázatot felejtse el, nem engedheted meg magadnak senkivel és semmivel szemben, mert csak megaláz; inkább mosolyogj látszatra készségesen, és szimatold ki a többiekben, nyomj el mindent és mindenkit, maradjon más a földön, te pedig emelkedj el tőlük, semmi keresnivalód köztük, hiszen *te* — vagy.

(15)

ami történt, nem történt, és nem is fog történni soha, tagadj mindent, mi tetszik, mert bármit tagadhatsz; logikus érvekből szódd tagadásod, legyen egyszersmind racionalizáció is, hogy tényleg tévedjen végre, aki azt állítja, hogy a tagadás nem változtat az igazságon — épp ezzel változtasd meg a valóságot, rombolással építsd fel a várat, a tagadás palotáját, mely bár töretlen erőt kíván, mégis kellemes üdülőhely, így tedd meg nem törtéنتté mindazt, mit immár kimondatlan hagysz, nem volt, nincs is; és bár az építész szerint a legkiszámíthatóbb emberi reakció, a tagadás háborítatlan villa, lakályos bungaló.

mindezt elég hosszan lehetne folytatni

sötétkamra

csak dadogás

belépsz, leülsz, felkészülsz; a fény felvillan, kijössz. talán mégsem készültél fel; a villanás okozta sokk lassan oldódik — szemeid elől sötét karikák távolodnak —, feloldódni tetszik. várákazol, leülnél, nem tetszik. ismét fény villan, rajtad kívül nem látja senki. elkészült a kép, nézed, de nem látsz semmit, nem látod, ami egyértelmű és világos, amit rajtad kívül mindenki lát; mintha a vaku végtelenen elnyomta volna benned az érdeklődést.

ezüst villanás

add meg magad, arcod csak önmagáért való, önző harc, tedd legendássá a jelentéstelen profilt, emelj ki egyetlen ívet belőle, felhangzik egy régi, kedvelt melódia, de nem ám a „régisnót”, majd rögtön rá egy húszéves punk sláger rockabilly-verziója, és a teljesen jogos röhögés helyett a sírás kap el, hát add fel magad, menekülésed értelmetlen, bár önzetlen karc a felszínen, mit épp csak érintesz, alulról, holott leginkább kettémetszenéd magad a látszat pengéjével, ha lenne éle, ha lenne élet, melyben így megosztva magad, primán egzisztálsz, add el magad, kettőt az egyben, vidd többre, és tedd tönkre, ha nem visz sehová, minek vinnie kellene — — —

savószín égbolt

mondatkezdő nagybetű, talán az ösztönöm nem látszat csupán, alany, állítmány, ha az emberek repülni tudnának, egyeztetés, csipetnyi bővítményezés, már nem is akarnának olvasni, nyílegyenes grammatika, áttetsző szemantika, az „én” pusztán egy szintaktikai jelölőszó, üres retorikai játék, vessző, amennyi dukál, pontosvessző, csak ha muszáj, kezelhető nagy levegő, és végül mondatzáró pont, sőt felkiáltójel; magának-való-lét. de hátha mégsem úgy volna.

fáziskésés

különös álommaradékok tegnap, ma; felébredve pusztán kontextus nélküli képek vagy jelenetek, melyek nem irreálisak, de sőt potenciálisak, van köztük dermesztő is, vidító is, csak ne gondoljak bele az előbbibe, legyen elég öröm az utóbbiban, s mintha ezek a töredékek azért kiáltanának, hogy gátlások nélkül használjam őket fel és ki, ha álmomban kaptam egy fotót (kör-analógia, pszeudo-tükrözött kép), akkor készítem majd el azt, ha közöltek velem egy tényt, pontosabban pár tény létét, konkrétumok nélkül, csak bosszantó titokzatoskodással („tudok néhány dolgot, ami nagyon felidegesítene téged, ezért nem mondom el”), írjak valamit belőle, elvégre sokkal hatásosabb agyszüleményeim is lehetnek, mint az úgynevezett valóságnak, ahogyan ez adott esetben már bebizonyosodhatott, az élet kedélyesen majmolja a majom művészetet.

hideg

és van, hogy nem tudok elaludni a saját hangomtól; éjjel félálom doktornő kérdez, válaszolok, s mikor tudatosul, hogy pusztán az agyam teszi föl a kérdéseit, nemcsak a doktornő tűnik el, hanem a dilemmái is („mérgelem, mérgelem, kedves férgelem, ki a legszebb a vidéken?”) — hagyjam csak a fagyos szavakat másra.

fantomfájdalom

„ürességed inspiratívabban kong.”

küszöb

és amikor nem tudok elaludni a saját hangomtól, előfordul, ahogy mint a hústüket, melyeket általában csak süteményszurkálásra vagy kiszámítottabb, rigorózus esetekben húsok összetűzésére használnak, akkurátusan a kézfejembe, majd a körömágyba, végül pedig a köröm alatti puha, lüktető húsba szúrom, zsibbad a jobbom, hadd érezzem, fájjon egészen, és aztán tűnjön el, elképzelek, csak úgy, ezt meg azt.

ponyva

nem szól zene, nem világít be fény semmit, de még csak rá sem, holott a protokoll kézenfekvő: *belépnek, előszoba, konyha, és nagyobb éhség, nagyobb szomjúság az, ami beviszi őket a hálóba, mint amely visszatartaná, hogy a küszöböt se lépjék át* — óvatos, frigid elme, melyben a kockák csak a korán kelt vágyra járnak; hideg rázza, víz veri ki a mazochista szemlélet, mint mikor a központi jelenetet újrajátszva sírva, dadogva szereti magát, vagy mint később, egy félreértés képleteit bizonyítva; szégyenkezve igazolva önmagát, és igazolva a tétován felmorduló csendet, mely a váratlan, bár kiszámítottan feltűnő csattanást követi, jégkalapács az elkínzott bőrfelületen —, legyenek csak mocskosak, kizárólag maguknak immár, s legyenek könnyű szívvel gyűlölhethők, majd pusztá közönnyel lesajnálhatók is; nincs mese, nincs vadság, a gép forog, de az alkotó nem üzen, csak *működik* a nihilátor, félni sincs mit tőle, még egy kedd délelőtt se, 08:47-kor, mikor az isten érkezik nagycsaládostul, kilenc tájára mondta magát, érzem, szinte látom, vérrel tele a hold, és a húsgépek testén kukacként másznak a nevetések, az önmagáért való szépség pedig *([1] a soft, moist, shapeless mass of matter; [2] a magazine or book containing lurid subject matter and being characteristically printed on rough, unfinished paper)* olykor bizony nem több, mint szimpla rútság.

viviszekció

csak megint mint egy (azaz két) idióta, ám ettől sem kevésbé nyomasztó álom *(saját szemmel akarni látni, ezzel megsemmisíteni a hagyományt, egyszersmind hagyományt is alapítani)*, a nekropszia szabványos menete szerint elsőb az externális vizsgálat, a felületi rátekintés *(ez egy koszorúslány-ruba)*, vízpart, nők, mondják, előző éjjel a hajón megerőszakolták őket a katonák *(valaki rettentően szerette egy napig)*, nem sírnak, óvatosan panaszkodnak, csak tudjuk, hogy megtörtént, nagyjából minden sötétbarna meg tintakék *(aztán kidobta, mint egy karácsonyfát)*, majd együtt nézzük végig, ahogy a hajójukra tüzet nyitnak, akik el akarják még a nyomukat is törölni teljesen *(olyan különleges... aztán az út szélére kerül)*, megölni őket, vérvörös lángok csapnak föl *(az angyalhaj még lengedezik rajta)*, ez nem csak torkolattűz már, a hajó kigyullad, s nem tudok semmit csinálni, eszköztelen vagyok, tehetetlen, és gyáva is talán *(mint egy megerőszakolt nő, a bugyija kifordítva, ragasztószalaggal lekötözve)*, vizes a ruhánk, fázunk, és mintha mégsem félnénk attól, hogy lelőnek, vagy mintha nem attól félnénk *(illik hozzánk)*. tovább haladva, mert jön az internális analízis *(emlékszem, emlékszem, nem tudom, mire)*, sorban a koponyától, mintha két eszköz sajátos és immanens tulajdonsága lenne az oppozíció *(a kutyától fosok, az embertől hányok)*, jóé és gonoszé, leegyszerűsítés, gondolom most arról, ami akkor még felcserélhetőségben is természetesnek tűnt föl *(nehéz a nyelv; töröm)*, megyünk tovább, a mellkasnál az egyik zörömbölve kotyog, a másik inkább csak sípol és gurguláz *(miközben rádöbbenek, vannak feloldható, s így „megszeghető” ígéretek, hát feloldom ama legfontosabbat, holott egyébként sem hinném, hogy betartatna)*, a hasüregnél már öt

monoszkópia

tétel csomósodik ki a két végletből *(és felesleges aggodalmaskodni bolmi fotográfiák miatt, melyek szükségszerűen megsemmisítettek egy sírós gyurmázást követően)*, nem is értem, hogyan lesz a záróakkordban a kettő eggyé *(visszhangzik a tévéből a reklám, hogy „játsszam újra”, és hadd ne mondjam el, mit is)*, hogyan kaphat ez formát, pláne ilyen, a kismedencei komplexumnál tartva minden konkrétum eltűnik nyomasztó gyorsasággal, hogy csak valami meglehetősen homályos emlékkép maradjon *(ugyan mit is „szeret” és „nem szeret” az ember)*, a nyaki komplexumnál befejezve a vizsgálódást felmerülhet a gyanú, talán valami nagy ismeretlen akarata *([és nincs válasz:] minden nap tanulni egy új szót, azt kellene)*, hogy mégse lássam pontosan, teljesen ne tudatosulhasson mindez *(ha olyan világokról álmodsz, melyek sosem léteztek vagy soha nem fognak létezni, és boldognak érzed magad, akkor feladta)* — miközben akad, aki elgondolja miskolcot lángokban.

hétfő reggel, normálállapot, sűrű a nap, de semmi gáz, képes az ember bármit szívügyként kezelni, a feszültség akkor is borítékolható, ha másként nem érdemes hozzáfogni semmihez, ez a bensőből vezérelt magatartás követelménye, mely fenntartással fogad csak el tekintélyt vagy szívességet; miután pedig számító módon az öngyilkosságról gondolkodott, semmivel sem véli jobbnak a dolgokat, bár a szűkkeblű kontextusba primán illik ez ügylet, rá az utóélet csak az élet, az elő-állat ily futószőnyeggé lett, minden jót kívánhatnak egymásnak a felek; feleselve tárgyalkötelesség a vággyal, mindkettő azt tette, amire lett, a jelek szerint, a sötét nagyúr fölöttük szárnyal, két fehér súly egymásra mered, két sötét árny oppozícióban, szomorú véredény az ember, viszi a feje, az az idegen szövet, megy utána, de semmi: semmi de; ne mosd kezed, a lélek elnyúlt pulóvere, a szív fura dolgai cizellálnak.

száraz szemek senkinek

[...] és hogy akkor most konkrétan csak tengek-lengek az időben, közhelyes fordulatokkal elégítem ki szentimentalizmus- és kesergésigényemet, mint aki azt sem tudja, hol van, sőt olykor önnönmagára is rácsodálozik, ki ez az ember, ismerni vélem, mégis elég idegennek tűnik föl, de most éppen az az érzésem, másnak is idegennek tetszhetek, s bár épp nem cibál a szél, a nap sem süt, maradok a kimért, hűvös estében (ez maradt állandó hajnal óta), e kimértség átterjedt másra is, úgy érzem, nincs elkápráztatás, se meghökkentés, csak az összehúzódó, elboruló szempár, és új rablói a nyárnak, mondják, ülni a kőre, hátra se nézni, elvigyorodni: nem könnyű az máma a vén kecskének, nyelni a borra-, húzni a talpalávalót se — ördögöt kapva hátulról, álmodva piros delfinnel, démoni üzlet, bakkhuszi álom a vérrel —, hát törekedjünk beljebb, fentebb, búfeledésbe, töltekezésbe, vad szerelembe, angyali mélybe' zúgjon a jószág [...]

vakszerda

különös fantázia-émléknyomok és rögeszmés mocskolódások reggelre, semmiképpen sem kontextus nélküli képek vagy jelenetek, sőt erősen abba ágyazottak, bár „mindössze” potenciálisak, e ténynek van pozitív és negatív hozadéka is; ezek a töredékek egyenesen azért kiáltanak, hogy szorongás nélkül használjam őket: skicceljem fel egy fecnire, ha már elképzeltem, saját szemszögemből persze, a kettős képet (kedvem támad, természetesen, mint ahogy egy korábbi álomban kapott kép esetében is, valóban elkészíteni, fényképezőgéppel), vagy írjam meg a *menyiazannyit*, a *hogylvoltmertnemúgyot*; és az se baj, ha akkora fáziskéséssel lesz csak meg, mint a kapott pofon és az arra adott reakció viszonylatában látszik; meglehet, hogy tényleg vaksi vagyok, mint farkasok a szürkületben, de ha valóban így lenne, hát csak az a vak, aki azért tudja, mit nem lát; vak és vakít a véletlen, mely vakon, tékozlón húzza magával a tébolyult, önelégült éjszakák teli torokból üvöltő hívását; vak, vak, vak — a kutyák ugatnak így.

jut eszembe

álmodjunk unalmat. unjunk álmod.

autopszia

a reggelnek ne legyen reggelíze, és bizony néha csak műkedvelő ugródeszka az ember, saját tragédiája nincs neki, esetleg pusztá létra, melyen felhágva el is kell lökni azt mint szükségtelent — semmi kis palló az emberiségnek, első osztályú dobantó *egy* embernek; s bár a szabad akarat elég macerás, és a nevek, akármilyenek is, nagy céccót okozhatnak, mégsem lehet mindent a függőségre fogni. hősünk csak áll ott, „a kutyától fosok, az embertől hányok” — mondja, én sem tehetek mást; egy félreértés képletei közé keveredtünk, diadalmas vereség és annak őszinte öröme, miközben a háttérben visszhangzik a trió kanalizált kánonja, kanonizált röhögése.

fogpiszkáló

hazátlan bitangnak még csak kuss sem lehet a neve.

fejfájás

itt a szívem, nem disznóláb, vidd, a tiéd, nekem már nem kell, bár fogalmam sincs, mire lehet jó számodra, kicsi szív, mégis sok a hely benne, odaadnom egyszerűen sem nagy szó, megleszek nélküle, tedd a pörköltbe, meglesz nélkülem, mehetek a levesbe, egymás nélkül is jól elvagyunk, nem ragaszkodik hozzám, nekem kevés a kémia hozzá, ha nem szólal meg, szakadni tud csak, máskor aztán ragaszthatatlan török — a lehetőségek sokféleségébe kissé beleveszve azt kell mondjam, ha török, ha szakad, szív.

hangja néma alt ctrl del

felütöd, *bolond ember*; a vázlatfüzetet, *aki azt kutatja*, de sőt rögtön végig is lapozod, *ami volt*, mint aki elfelejtette, hogy mindenkinek megvannak a szavai, melyeket semmilyen körülmények között nem szabad felmondanunk neki, de hát míg sétáltál, mást sem csináltál, csak a kínzó szavaid mondtad vissza, attól zseig, egytől eddig, és bár már közben figyelmeztetted magad a szükséges óvatosságra, mégis túlzottan belemerültél, majdnem elsüllyedtél ama „vad tengeri ár szemében”, melybe csak belenézni is vakmerőség, hogyan magyarázod majd meg, hogy dátummániád fogva tart, néviszonyod mindig emlékeztet — arcmemóriád szerencsére (kompenzációképp?) pocsek, nem is ismerz fel senkit; felejtst el, mert elfelejtheted — elfelejtetd.

névvesztés

helyzeteket leírni lehet, nem pedig *megnevezni* (a nevek pontokhoz, a kijelentések nyilakhoz hasonló): a korábbiak felejtésére való utasítás a névvesztést jelzi előre, mely a sorsvállalás magatartáskényszerében következhet be. (a név behelyettesíthető a[z adott esetben] módosuló feladattal, funkcióval, státussal; a tárgyakat csak *megnevezhetjük*, csak *róluk* mondhatunk valamit, *kimondani* nem tudjuk őket; egy kijelentés csak azt mondhatja meg, *milyen* egy dolog, azt nem, hogy *mi*.) a beszélőkre különböző szövegmaszkok kerülnek — az elnevezés esetlegessége megszünteti az identifikáció automatizmusát; a név a tárgyat képviseli a kijelentésekben, a névvesztés pedig nem csak a személyiség egyediségére kérdez rá ismét (a nevet semmilyen definícióval nem lehet tovább elemezni) — semmiféle összetétel nem tartozik lényegileg a névhez. jó lenne számszerűsíteni a névvesztés folyamatát is, valamint megoldani, hogy az erózió lassabb legyen.

zavarosban halászni

„ne írjak verset. vagy írjak nemverset” — ezek ekvivalensek?¹ a *nemvers* ez alkalommal² nem prózát jelent (és nem is *nemprózát*).³ a nemvers itt: *extraliteraturam*⁴ (ha el nem baltáztam a deklinációt).⁵

¹ a fehér legyen fehér, a többi mindegy is.

² ne folytasd, ne beszélj, ne nézz.

³ lesz hosszabb történet is, „mondjon bárki bármit”.

⁴ tegyék hozzá: mindenki *érkezik*.

⁵ tiszta lap: lófasz.

„ahol halott hajléktalanok laknak...”

nem szeretek történeteket kitalálni (pedig álnevekben állítólag jó vagyok), megélni sem szeretem őket; mégis ott voltam, amikor valaki azt mondta, hogy „szakamai kurrantó”, más meg azt, hogy „legyen viszkózus a picása”, pláne ott voltam, amikor a harmadik így szólt: „írószerű”. nincsenek adekvát válaszaim.

egész jól elvagyunk

„felejteni tilos” — mondja a hátsó utas. „apád faszát — vágom rá —, felejteni lehetetlen, holott muszáj.” „anyád picáját” — pattan föl, de leültetem: „ha valamit *tényleg* el akarsz felejteni, úgyis megjelölsz, nevével nevezed, és ezzel máris helyet adsz neki az emlékezetemben — úgy tetszik, nem tűnik el semmi sem, holott felejteni muszáj lenne, különben...” „különben rábasztál, kis barátom. nem is létezem, még amikor beszélek, akkor sem — riogat a túl könnyen tovatűnő részleteivel —, jelenlétem pusztán könnyen múló, bár irgalmatlan illúzió. írd meg, és el is felejtjed.”

metatézis

hát mi az isten, depressziós az ördög? a tézisre eszmélek, az afázia az ördög litániája, antitézis a természet, és a vér igen különös nedv, a szintézisben önmagára talál a szellem, de meglehet, észre sem veszed, hogy láthatatlan vagy, önmagát elvesztő lélek, miközben véren vesz meg — és az ördög maga nem dadog.

csak hogy lásd, miről beszélek

elvigyorodtál — ez *nyelvileg* értelmezhetetlen.

protézis

„az ördög a részletekben, félmondatokban, szándékokban rejlik. a szándékban erőst felfedezhető némi önös érdek. a félmondatok nem tetszenek. a részletek súlyos egésszé állnak össze. meg is vagy, kidoblak. a faszom sem akar semmit tőled.” e mondatokat most olvastam, miközben már épp arra gondoltam, le kéne végre pörögni az ördögről, csak hát folyamatosan kapom az utánpótlást ördögügyben — *mint aki halkan belelépett*. de hát az ördög ott van a készletekben is, a szándékban felfedezhető az önös nemi érdek; félmegoldások nem kellenek, „mindenki menjen a, mert elmehet”. pompásan keserű nevetés, harsány, mint a tonikvíz, kiváló mankók, kézre eső pótlások, mind ama tételt készítik elő és támogatják, melyet elgondolni is bűn, hiába a jószándékkal kikövezett sárga út, kimondani pedig tilos.

az eset sörtéi

tele vagyunk rontott változatokkal, „belőlem bőrnakú lett, akit oda küldenek, ahol rossz neki” — terepre mentem, ne várjatok, és persze hogy elégedetlen vagyok, adj nekem egy közhelyet, legyen mibe kapaszkodnom, hogy az a szép, rejtélyes idegen, aki lenni szeretnék, ne tévedjen, ne nagyon nyúljon mellé.

smirgli

nélküled ül be az ördög kocsmázni; nélküled is beül. tehát ez nem neked szól, nem is tehetsz róla (ellene se) — de mégsem lehet mindent a függőségre fogni. elnézed, ahogy paramorfémákkal operál, vagy épp egy hiányos kártyapaklit kukáz elő, elnyíló márványcombokról hadovál a *szív királynőt* felemelve; hangja néma alt, ahogy leköszön keserédes könnyedséggel, rezignált távolságtartással; tétlen ül (*kamuszamuraj*), hideghegyi átkot panaszolna föl, elsétál — —

az vagy, amire használnak

katatónia, mondja az artista; kutyafej királyság helytartója nem dől be a provokációnak, „békesség van mindenütt” — hallja most *a tapasztaltakat*, s örül, „nem kell harcot vívni”, ez legalább megmarad saját privilégiumának, az önmagával folytatott, szüntelen és kíméletlen, végetérhetetlenségében is eleve eldöntött kimenetelű harc, ami maga a háború (*és háború: az háború az háború az háború*), melynek hadviselő feleit magától értetődően és természetesen a lehető legjobban ismeri, s bár minden pillanatban egyértelmű, hogy csakis veszíthet, mégis küzd és harcol és csatába száll, a hadakozás immár praxis és napi rutin; életkötelezettség, létállapot, létfeltétel, oxigén, só, cukor, víz.

bandzsa

ne beszélj, mert nem téged nézlek; mondd akkor, hogy a szemem sem áll jól, vágd a fejemhez: „*divergens-sursumvergens (exotropikus-hipertropikus), alternáló strabismus*”, hivatkozz a konfúz kontúrokra, amikor én a szájbakúrt időzítésre, mert „nincs mit beszélünk”, milyen otrombán tompulnak a csöndek, pincemély, fantomhús, ez is csak dadogás, semmi velencében; nem egy nevezetes valós számról ismert, hogy irracionális, a továbbiakban tegeződj, akarom mondani tegeződjön az árnyékkal.

béna csend

képtelen vagyok lemondani a nosztalgiáról, legyen az akár eszelős, a tükörképről még pontatlanságában sem, a kontúrjaimhoz ragaszkodom, ha elfolynak is, és a bosszúállást hagyom másra, a másik életére.

csak eszembe jutott

van az úgy, hogy voltaképp egyetlen épkezláb mondatot sem bír leírni az ember (kimondani is csak akadozva, fel-feldadogva), s nem is mintha valami *probléma* lenne, hanem *csak úgy*, generikus bénultsággal, dr. akut nem rendel; hát megpróbálom visszalopni mondatom, barátom sármosan lenyúlta talált szlogenem ismét magamévá teszem: *minden költő majom*, így szólal meg az etikai sziréna, és fosson, akinek nincs bora — — —

csak maga

sem olvasni, sem írni nem tudok, csak betűzni. persze nagyon nehéz is olyat mondani, ami közel annyira jó, mint meg sem szólalni.

dereng

színigaz hamu mindenütt, hajnali ébredésben lassan oldódó szorongás, lapszélig kihúzott érzésekre feszített nihilátor, jó, ami jó, de nem itt van, nem ebben az eltévedt derengésben, nem abban a tétova fülzúgásban, nem a másnak indult csendjében, alszik még a parkolóőr, szintúgy az önkéntes véradó, tágra nyílt álomba fog beleveszni a szólni gyáva, széttépett bőr a körömágyon, nem gyógyuló seb a nyálkahártya.

egy félreértés magánélete

volt gyufája azt mondani, hogy „a valósággal óvatosan kell bánni”, visszalapoztam: „a sarokra jártam rémes törkölyökre?” szépen érnek a tévképzetek, „á vagyok, irdatlan, néma á”, meg sem történtem, mindössze berúgtam a szorongástól, „ká vagyok, ostoba, béna ká” — ez is csak dadogás; keletre néz az unalom, és e gondolat sikerrel nem hagy nyugodni.

konfekcióbáb

vannak állapotok, olykor nyilvánosak is, nézz csak az adatlapodra, melyekben pusztán *leledzel*, de nem lubickolhatsz oly nagyon (*mert* hát *az idő, a sors, a körülmények*, és minden más, mi kikezdhetetlennek mutatja magát elsőre, s mi végső soron befolyásolni látszik minden mást, nem enged holmi flegma *minthát* — a *majdnemekről* nem is szólva, ugye —), „elvagy”, a profilod karakteresen letisztult, te ostoba.

modell

ha pedig, mert elmúltak felőlem, rohannak másfelé, idegenekkel tegeződnek filléres menedékeim, eljött az ideje arra vágyani csak, hogy végre lehessen bármit arc nélkül csinálni, egész kis vagyont a saját pokolba fektetni, vagy egyszerűen csak üresen hagyni, vörösre festett hajjal, mellette, a nekem fenntartott széket, mert néha megárt a matematika is, akkor már nem számítok és nem silabizálok, mindössze fogadok az érkezési oldalon, engedek az indulásin, a tükörben az arc nem mozdul, én is csak állok, mást nem tehetünk, de tudom, amit tudok, és bár ne tudnám.

most lehet

„nekem te ne üzengess; se így, se úgy” — a magázódás viszont talán nem is olyan rossz válasz, egyébként is közeleg a népszámlálás (vajon vele jön-e most is a székely?); van, amibe bele sem mer gondolni az ember, *a szemed mozdulatlan, a szíved úgyszintén*, csak legyen ölelés „ingyen”, holott a metaforák olykor igen súlyos események, ennek megfelelően kezeljük is komolyan őket (*ördögvilág: a test nem csal meg bennünket, a test biztonságos, a test kiismerhetően működik értünk, a bonyodalmak szülője az a léleknek nevezett valami*); kevés barátom van az osztályban, a felsősök között sincsenek pártfogóim, a tanárok pedig a magatartásom miatt nem csípnek; és bár akad, aki szerint a test a mi kinyilatkoztatásunk (úgy is, mint *apokalipszis*), ne feledjük, hogy minden boldogság két boldogtalanságot szül.

pincemély

szólalj meg, szív, jönnék a ruhafelelősök, szenvedj halkabban,
nyíljon ki száj, nyomd el magadban a puritánt, ha nehezen hihetővé
tettek, dadogva szerethető árnyékhus, tükörben a nyál, nem széppé.

szaggatott vonal

lassú, vízben oldódó álom, gyalog vagyok, nem tudok sáncolni, de
látni jó — nemegyszer élünk.

váróterem

valahonnan valameddig eljuttatni a másikat, aki talán „ugyanaz” (*óra, homok: van, aki nagyon szeretné*), de bizonyosan nem a pokol, ekkor még legalábbis, ami meg ez után történik, a koszlott padlót nem érinti (*a falon és a padokba vésvé firkák, monogramok, szív és pina és fasz*) — nem a vonat, nem a busz visz el, hanem a váró, a jármű még és már a helyszínekhez tartozik mint rész és eszköz, az utazás a megelőző várakozásban van (*vidéki állomás, olaj- vagy szeneskályba jellegzetes szaga, por meg olajos cseppek*), a céltudatosság és a kauzalitás ezt diktálja.

tetánia

keserű vagy savanyú a szőlő, nem is tudom, a tej sem a régi, a pultoslány gyűlöl, volt szerelmed fel sem ismer, a piaci kofa bizalmatlanul méreget, barátod elpártol, a hajléktalan leköp, italod megcsal, s érzed, mindennél pontosabban érzed: az élet szép; szép az élet.

újhold

most, mikor ugyanúgy, mint mindig, na persze nem feltétlenül és pláne nem egészen az *elveszett országútra* gondolok; hanem eszembe jutott, a pszichiáterem azt mondta egyszer, hogy büntudatfüggő vagyok, és akkor is találok hozzá tárgyat, ha egyébként nincs. ez milyen kreatív munka, dűnyögtem; *legfőbb ideje, hogy*, minden bizonytal itt az ideje az arcokat kitakarni, de legalábbis a szemeket egy fekete sávval lefedni, ha itt tartunk, ha már ennyi az idő. aki megismerkedni akar, menjen szépen a diszkotékába; rágiatok meg, nyeljete le, hányjatek ki (*akkor inkább el-gat-getek*); néha kutya a nyúl is, te meg csak táncolsz, bazmeg, hallom a hátam mögöl (*majd; [nem én: én nem]*), s nem fordulok oda megnézni, ki beszél és kinek.

/dev/null

„kivételesen jól érzem magam.” „na hja, a kivétel erősen próbára teszi a szabályt...” — hát helyezd biztonságba magad, egy némaság ne fulladjon ebbe a pozícióba, a másik, érthetetlen, eltévedt némulat se. (bár nem mondom, hogy idegenek lennének, sőt van három közös ismerősünk.) így végre helyére rázódhat minden rázós elem, a pontatlan dolgok és szerencsétlenül kiosztott neveik is. de hát mi a név? előnytelenül villogó matrica a makulátlanra szándékolt szélvédőn (mellette — fölötte — friss galambfos). némiképp száználmas semmisség (egy kicsit nem-tudom-mi, egy kicsit káromkodhatnék — és nem is megtenni nehéz, hanem *elgondolni* —; hamar túlleszünk rajta, háritás, önbecsapás, hazugság sem hátráltathat), nem ízlik az ital, a cigaretta — nem is lehet mindent a függőségre fogni. (és ha unalomról beszélnél, előbb menj el londonba.)

ha csak az nem

se tétova pokol, se irigy mennyország, de álmomban már megint üzenettek nekem, igaz, ezúttal kimérten magázódva; és persze hogy álságos minden, ami a múltból jöve kiigazításra szorul — vagy a hiány dolgozik bennünk, vagy a jelen. az azért nem annyira rossz, amikor valaki alkuszik az emberért, még ha a túlélés bizonyos szempontból a legnagyobb bűn is, hogy csak úgy virágzunk, aztán semmi. néha kifejezetten tudom kedvelni az agyam, ámbár többnyire cseppet sem.

amit csinálok, az vagyok

hősünk tétlen ül, rezzetlen arccal iszik sört, vodkát, „alighanem erősen erodálódtam mára — gyanakszik a magát ezúttal *elhasznált embernek* gondoló *kamuszamuñáj* —, de azért volna még néhány tiszteletteljes megjegyzésem, ha lehetne, ám ebben a végretavaszban, ennek erős zsongásában, finom zümmögésében kissé elbizonytalanodom: szabad-e befolyásolnom a világrendet akár csak egy halk megszólalással is?” számtalanszor újrapveszi, végiggondolja a történeteket, sorról sorra halad, látja, érzi, éli, miközben valóban rezzetlen arccal iszik vodkát, sört — jólesik neki, gondolja magáról személyt tévesztve ismét, de bele nem zavarodva, mindent mégsem lehet arra fogni.

2011. június,

nincs olyan, hogy „már csak azt kívánom”, mert azt se, ami jön még, bandzsítok, húz az örvény, mint az ördög, csak iszik és prédikál, nem enged, csábít, semmit sem érzek, és ez is baj, nem állnak jól a mondatok, a vak szinonimák e zsákutcában haladtomban, talán mégiscsak jó lenne valahogy visszatérni a világba, bármennyire is nem értem annak dolgait, hiába nagy vicc az egész, melynek végén mindannyian nevetni fogunk, legyen lelkem édes mézeskalács, fessesem vörösre a várost, tudjam, hogy ha minden kötél szakad, akár ki is rúghatok a hámból.

lefagy

és aztán arra gondolok, ha már úgy *van*, hogy mondtam, amit *nem mondtam*, leginkább most lenne ideje *menni*. nem fogok elkészönni.

nem kell több fény

a frakk nyilván túlzás volna, de a fehér ing a minimum, míg alig hallhatóan suttogom: *nyár volt stb.* hazudni fogok. *hazudni kell*, ha már minden úgy lett, ahogy volt, semmi nyár, tompa fény, szürke zűgás, érdes szagok, fanyar felületek, vacak buké. mint talált tárgy, untat ez az egész, leadom; tartózkodón motyogok majd, fehér ruhában lassan hazudok. ahogyan *akkor* fülelt a csend, egyet ütött; sötétedjen csak be rendben, *es ist gut*, a komédiának vége, taps.

öröknapár

dehogyan vagy te vadász, dehogyan vagy te sötét vándor, se tétova öregember, kit mintha csak a zebrán kellene átkísérni, de sem mindenen nagy úr. margód nincs, se kontúrod; apád-anyád se, hogy idejőjjön. itt állsz előttem, van csókod és van szeretőd; vagy, ami vagy, némelyek egyértelmű kedvence, többek rettegett ellensége, egyesek utolsó reménye — öreg halál, nem félek tőled.

élni világnézet

van, aki szerint hiú vagyok hozzá, mások viszont úgy tartják, hogy csak gyáva, azaz konkrétan dadogok ugyan róla, miközben pusztán hangolok, akad olyan is, aki szerint mégiscsak a felelősségtudat tart vissza tőle, és ez nagyon is rendben van így, megint más hangoztatja, hogy rég rossz az, ha mindössze a felelősség jelent akadályt, és van, aki szerint időm sincs rá — mindez csak úgy, voltaképp mellékesen jutott eszembe a naptárra nézve, ma is szerda van.

rozmaringszag

talán semmi különös nem történik, ha ma önfeledten táncol a néma, kutyát idomít vagy épp angolra tanít a bolond, esetleg mint akkor, több évnek előtte, mikor egy nap volt, hogy nem mondtam csütörtököt, szerdára péntek jött, és mintha mi sem történt volna, észre se vettem, csak a ködverést, csak a fellengzős, mindent magába öklelő szürke szitalást.

irányvektor

mint egy elutazás, villan be hajnalban, ahogy felrémlik egy lebeteséges fotográfia emléke — vonatút miskolc felé, a kupéban rajtam kívül csak egy fiatal lány ül, beszédes, noha kanadai angolságát alig is értem, megtudom, világutazó, világfényképező, lengyel barátjához igyekszik épp, legfrissebb albumát mutatja és mesél, mesél, majd őszinte mosollyal kérdez, lefotózhat-e engem is; s bár akkoriban mindig volt nálam fényképező, mégsem készítettem felvételt róla, mert már akkor is egyre csak *az* a kép járt az eszemben, *azt* akartam megőrizni abban a nem egészen létező formájában (*engem az érdekel, ami szépség nélkül tetszik*), szerettem volna, ha nem válik soha valódi fotóvá, ha megmarad egy kép lehetőségének, beleégve az előhívatlan negatív film fényérzékeny ezüstbromid-rétegébe.

kiadja a

szoba kiadó

könyvkiadó, művészeti, oktatási és kereskedelmi bt.

3530 miskolc, toronyalja u. 35.

felelős kiadó

sass andrea és *zemlényi attila*, a szoba kiadó ügyvezetői

borító és tipográfia

tellingner andrás

a borító ismeretlen művész alkotásának felhasználásával készült

nyomdai munka

tipo-top nyomdaipari és szolgáltató kft., miskolc

felelős vezető

solymosi róbert

a kötet megjelenését támogatta

missionart galéria

tipo-top nyomdaipari és szolgáltató kft.

a szerző 2011-ben a nemzeti kulturális alap
alkotói ösztöndíjában részesült